

Albert Pla: «Ara dius 'te quiero' i et demanden per xenòfob»

Albert Pla presenta 'Miedo', un disc i espectacle sobre la por i la mort

Albert Pla | Juan Miguel Morales

Albert Pla presenta disc i espectacle, *Miedo* (Enunplisplasmusica). **Raül Fernández ?Refree'** i Judit Farrés han estat els còmplices indispensables per tirar endavant aquest projecte. Després d'haver presentat amb èxit l'espectacle a l'Argentina i a Madrid, arriba a Barcelona, coincidint amb l'aparició del disc.

Parlem del disc. És més que la simple banda sonora de l'espectacle *Miedo*.

Albert Pla: Sí. L'espectacle el vam presentar a l'Argentina del gener al març i també l'hem fet a Madrid. Hi ha cançons que tenen arranjaments diferents. Per al disc hem treballat més la postproducció amb sorolls i efectes. De fet, quan vam començar a treballar amb el **Raül Fernández ?Refree'** i la Judit Farrés volíem fer un disc; després ho vaig anar quadrant de manera que fos un espectacle. Quan tenia algunes cançons fetes ja vam deixar la idea del disc i vam centrar-nos en la dramatúrgia, veure quines cançons teníem i quin tipus de cançons ens faltaven. I un cop ja hem tingut l'espectacle hem recuperat la idea del disc.

Com sorgeix la idea de fer un disc amb cançons sobre la mort?

A.P: En principi la idea era fer un disc per fer por als nens, amb la cançó del Ratoncito Pérez, la del circ o la de la nina. Després va anar evolucionant, ens van sortir cançons massa cruels perquè les escolti el públic infantil. Al final, ha quedat un disc amb cançons que funcionen bé per si mateixes, que no et cal veure l'espectacle per entendre-les.

Video: <https://www.youtube.com/watch?v=rNiFQUSvD4>

Es diu *Miedo* i tot gravita voltant de la mort. Hi ha coses que fan més por que la mort: l'Audiencia Nacional, Hisenda, el discurs d'alguns polítics?

A.P: Sí. Ja vam anar una mica per aquestes branques però ens vam adonar que com més parlaves de les teves coses íntimes, més ho entenien els altres. La majoria són pors que surten de dins nostre i no pors que venen de fora. Sempre que fas una cosa temàtica, com ja vaig fer amb la rumba, el *Somiatruites* o *Guerra*, comparteixes una base per explicar-te però després, quan acabes, no saps ni si algú ha detectat aquest punt de partida on tu t'has aferrat.

És important que la gent el detecti?

A.P: No. És que no l'entenen mai! No es tracta d'això. Tu cantes, expliques determinades coses i la gent té sensacions. A tu et sembla que si encadenes unes cançons o unes històries punxant una determinada sensació que vols transmetre, la gent notarà que passa alguna cosa. Però no funciona així. Quan fas una cosa, sempre penses que és una ximpleria més que se t'ha ocorregut i que no la faràs mai? fins que la fas i et trobes cantant-la. Dius "ostres sí, ho he fet, i jo que em pensava que era una bestiesa?".

Ara hi ha un cert retrocés en la llibertat d'expressió. M'imagino que de les lletres de *Miedo* no n'has tingut cap queixa.

A.P: No, però no se sap mai. Ara dius *¿te quiero* i et demanden per xenòfob perquè vols una persona i no les altres, o per possessiu? Mira, jo subscric el que diu **Valtonyc**. Hi ha gent que diu que s'ha passat molt però que d'aquí a posar-lo a la presó? No, no, no s'ha passat gens. Jo subscric tot el que diu. No només el dret a dir-ho sinó que penso que té raó quan diu el que diu. Però aquesta no és la qüestió. Ell és un xaval que vivia a Mallorca, i una gent que no entén el català s'han convertit de sobte en especialistes en rap mallorquí. Com saben el que diu si en sa vida no han anat a cap concert i les seves cançons no sonaven enlloc? Per conèixer les cançons de **Valtonyc** havies d'anar a un concert i escoltar-lo atentament. Ells, que són tot el dia a la televisió, sí que entren a totes les cases insultant. Tot això fa que m'acabin considerant un cantant polític i no hi ha res més lluny de la meva intenció. Jo no soc un cantant social.

Albert Pla. Foto: Juan Miguel Morales